

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului declarat de Fuior Sergiu.

în cadrul demersului executorului judecătoresc Ursu Anatolie, privind aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Fuior Sergiu, prin care demersul a fost admis,

împotriva încheierii Judecătoriei Ungheni din 09.04.2026,

Dosarul nr. 25r-53/2026
PIGD nr. 2-26037724-03-25r-30042026

Prima instanță: Judecătoria Ungheni (judecător Rodica Costru)

30 iunie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de Fuior Sergiu

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Președinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 24.03.2026, executorul judecătoresc Ursu Anatolie a înaintat în instanța de judecată demersul, înregistrat cu nr. de intrare 4561, prin care solicită aplicarea interdicției de a părăsi țara pe un termen de 6 (șase) luni în privința debitorului Fuior Sergiu *****, a.n. *****, IDNP *****, cu ultimul domiciliul cunoscut în *****.

În motivarea demersului, executorul judecătoresc a explicat că deține în gestiunea sa procedura nr. 053-404r/26 din 12.02.2020, intentată conform titlului executoriu nr. 2-1787/2019 din 27.12.2019 emis de Judecătoria Ungheni, privind încasarea datoriei de 17.448, 83 de lei de la debitorul Fuior Sergiu ***** , cu domiciliul în ***** în beneficiul creditorului Î.M. „INCASO" S.R.L.

Relevă că debitorului i s-a expediat la adresa de domiciliu spre familiarizare încheierea privind intentarea procedurii dc executare cât și copia certificată a documentului executoriu.

În privința debitorului au fost aplicate restricții în conformitate cu legislația în vigoare, dar măsurile aplicate n-au determinat executarea efectivă a titlului executoriu.

La 16.11.2020, debitorul a depus o explicație prin care confirmă că ar cunoaște despre datoria neachitată față de creditor și se obligă să inițieze achitările începând cu 10.12.2020 câte cinci mii lei lunar și până la stingerea datoriei.

La 06.12.2022, debitorul a depus o nouă explicație potrivit căreia confirmă că nu a achitat datoria față de creditor, solicită un termen de achitare a creanței de patru luni și inclusiv a dobânzilor de întârziere calculate conform art. 24 din Codul de executare.

Totodată, debitorul a depus contra semnătură o declarație prin care se obligă să colaboreze cu executorul judecătoresc, să informeze despre schimbarea adresei, locului de muncă, veniturilor apărute și a fost informat despre consecințele eschivării de la executarea hotărârii judecătorești.

La 27.04.2023, debitorul a depus o nouă explicație prin care relatează că intenționează să plece în România pentru a primi salariul căci lucrează în calitate de freelancer și beneficiază de venituri în statul român, după ce își va încasa salariul va achita creanțele sale fapt pentru ce a semnat.

Debitorul nu a achitat datoria însă la 18.03.2024, în cadrul procedurii de conciliere acesta a solicitat termen până pe 25.03.2024 pentru a prezenta dovada achitării creanței și cunoaște despre consecințele ce le va suporta în caz de neonorare a angajamentelor asumate.

Debitorul nu a mai achitat datoria și nu a solicitat procedura de conciliere pentru o altă dată, fiind citat legal la adresa din documentul executoriu, scrisorile destinate debitorului au fost remise cu indicele „Nereclamat".

În urma deplasării la domiciliul debitorului, executorul judecătoresc Anatolie Ursu a stabilit că debitorul locuiește la adresa din titlul executoriu, dar comunică că nu are timp să discute deoarece pleacă pe o adresă nedeclarată la Chișinău și nu cunoaște când revine, nu dorește să indice data când se va prezenta la BEJ.

Conform informației privind patrimoniul debitorului din registrele de stat s-a stabilit că debitorul nu este angajat în câmpul muncii, nu deține bunuri mobile și imobile cu drept de proprietate, nu beneficiază de prestații sociale.

În conformitate cu cererea înaintată de creditorul urmăritor „Incaso" S.R.L., s-a solicitat aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Fuior Sergiu.

Potrivit informației eliberate de către baza de date SIC „ACCES-WEB/McConnect" s-a stabilit că debitorul periodic părăsește și revine în R. Moldova fără însă a se mai prezenta sau contacta biroul de executare și de a își declara acțiunile întreprinse pentru executarea operativă a hotărârii judecătorești.

Poziția instanței de fond:

Prin Încheierea Judecătoriei Ungheni din 09.04.2026, demersul executorului judecătoresc Ursu Anatolie privind aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Fuior Sergiu a fost admis:

✓ S-a aplicat, în privința debitorului Fuior Sergiu ***** , a.n. *****, IDNP *****, cu ultimul domiciliul cunoscut în *****, interdicția de a părăsi teritoriul Republicii Moldova pentru o perioadă de 6 (şase) luni;

✓ S-a obligat executorul judecătoresc Ursu Anatolie, de a efectua periodic un control privind necesitatea menținerii acestei interdicții, cu sesizarea neîntârziată a instanței judiciare, în cazul dispariției necesității acestei măsuri până la expirarea termenului de 6 luni.

Solicitarea recurentului:

La data de 22.04.2026, Fuior Sergiu a înaintat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Ungheni din 09.04.2026, solicitând casare acesteia și emiterea unei decizii prin demersul executorului judecătoresc privind aplicarea interdicției de a părăsi țara va fi respins.

Potrivit art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii, astfel recursul a fost declarat în termen or, Fuior Sergiu a contestat încheierea primei instanțe din 09.04.2026, depunând recursul la 22.04.2026, astfel Colegiul atestă și constată că recursul a fost declarat în interiorul termenului acordat de lege, or încheierea contestată a fost expediată în adresa reprezentantului recurentei la data de 09.04.2026 (f.d. 24), fiind recepționată la data de 15.04.2026 (f.d. 37), potrivit avizului nr. *****.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, Fuior Sergiu a menționat că încheierea instanței ca fiind neîntemeiată și disproporționată.

Susține că instanța de fond nu a examinat în mod complet circumstanțele cauzei și nu a apreciat corespunzător probele administrate, limitându-se la constatarea existenței deplasărilor efectuate de recurent în afara municipiului Chișinău, fără a analiza scopul și caracterul justificat al acestora.

Menționează că a prezentat explicații și înscrisuri care confirmă faptul că deplasările au fost efectuate exclusiv în scop medical, fiind necesare pentru tratament și investigații medicale. Aceste circumstanțe justificau obiectiv deplasările și excludeau concluzia potrivit căreia acestea ar fi reprezentat o conduită de sustragere de la executarea obligațiilor.

Neanalizarea acestor probe a condus la stabilirea incompletă a situației de fapt și la pronunțarea unei soluții neîntemeiate.

Susține că interdicția de a părăsi localitatea constituie o măsură restrictivă care poate fi dispusă numai dacă este necesară și proporțională scopului urmărit.

În prezenta cauză, această măsură este vădit disproporționată, deoarece:

- nu există probe care să demonstreze intenția recurentului de a se sustrage executării documentului executoriu;
- deplasările efectuate au avut un caracter obiectiv și justificat, fiind determinate de necesitatea asigurării tratamentului medical al soției însărcinate;
- măsura restrânge posibilitatea recurentului de a desfășura activitate profesională și de a obține venituri necesare pentru executarea obligațiilor stabilite.

În aceste condiții, măsura contestată nu facilitează executarea silită, ci, dimpotrivă, creează impedimente în realizarea acesteia.

Materialele cauzei nu conțin probe care să ateste existența unui risc real și concret că recurentul intenționează să se sustragă executării obligațiilor.

Dimpotrivă, acesta a manifestat disponibilitate de colaborare în cadrul procedurii de executare, iar dificultățile financiare în care se află nu pot fi echivalate cu reaua-credință sau cu intenția de a evita executarea.

Totodată, deplasările efectuate au avut un caracter temporar și justificat.

Recurentul s-a deplasat, inclusiv, în municipiul Iași exclusiv pentru consultații și investigații medicale, revenind în aceeași zi, ceea ce demonstrează lipsa oricărei intenții de a se eschiva de la executarea obligațiilor.

La data de 08.06.2026, prin intermediul Direcției de Evidență și Documentare Procesuală a Curții de Apel Nord, executorul judecătoresc Ursu Anatolie a depus referință, invocând dezacordul cu cererea de recurs înaintată de către Fuior Sergiu.

În susținerea poziției invocate, executorul judecătoresc a reținut că potrivit cererii de recurs înaintate de către debitor împotriva încheierii primei instanțe, acesta invocă necesitatea deplasării peste hotarele Republicii Moldova în vederea efectuării unor investigații medicale, raportate la starea sa de sănătate.

Executorul judecătoresc A. Ursu menționează că, de la data intentării procedurii de executare, respectiv 12.02.2020, perioadă ce depășește șase ani, debitorul Fuior Sergiu ***** nu a prezentat nicio probă pertinentă și concludentă care să demonstreze cu certitudine necesitatea deplasării sale peste hotarele țării în legătură cu problemele de sănătate invocate.

De asemenea, acesta nu a depus explicații, declarații sau demersuri prin care să motiveze indispensabilitatea deplasării în afara țării în scopul efectuării unor investigații medicale ori al administrării unui tratament care nu ar putea fi realizat pe teritoriul Republicii Moldova.

Or, potrivit art. 163 alin. (1) și (2) din Codul de executare, reclamațiile formulate împotriva actelor de executare întocmite de executorul judecătoresc ori împotriva acțiunilor sau inacțiunilor acestuia se înaintează împotriva creditorului sau debitorului, executorul judecătoresc fiind atras din oficiu în calitate de intervenient accesoriu, iar sarcina administrării probelor revine reclamantului. În aceste condiții, simpla invocare a unei pretinse necesități medicale, neînsoțită de dovezi concludente, nu poate constitui un temei suficient pentru înlăturarea măsurii dispuse sau pentru respingerea demersului înaintat.

Executorul judecătoresc reiterează că debitorul, deși cunoaște despre existența procedurii de executare, refuză cu bună știință să își execute obligațiile stabilite prin titlul executoriu și părăsește în mod repetat teritoriul Republicii Moldova fără a-și onora obligația față de creditorul urmăritor. O asemenea conduită echivalează cu zădărnicirea înfăptuirii justiției și demonstrează că debitorul nu doar se eschivează de la executarea obligațiilor sale, ci subminează însăși finalitatea procedurii de executare silită. În aceste circumstanțe, aplicarea interdicției de a părăsi țara reprezintă o măsură necesară pentru garantarea executării documentului executoriu și pentru protejarea drepturilor creditorului, constituind singurul instrument eficient rămas în vederea asigurării executării hotărârii judecătorești.

Executorul judecătoresc subliniază că, deși în cadrul procedurii au fost întreprinse toate măsurile prevăzute de lege pentru executarea silită a documentului executoriu, acestea nu au condus la executarea efectivă a obligației stabilite prin titlul executoriu. Mai mult, deși debitorul cunoștea despre existența procedurii de executare, acesta nu a manifestat diligența necesară în vederea achitării creanței și nici nu a întreprins măsuri reale pentru stingerea datoriei. Totodată, nu a informat executorul judecătoresc cu privire la acțiunile întreprinse și nu a menținut legătura cu biroul executorului judecătoresc, deși i-au fost acordate termene rezonabile și suficiente pentru executarea benevolă a hotărârii judecătorești sau, cel puțin, pentru concilierea procedurii de executare.

În pofida acestor împrejurări, debitorul continuă să manifeste dezinteres față de procedura de executare și față de obligația de a respecta prevederile constituționale privind caracterul obligatoriu al hotărârilor judecătorești, consacrat de art. 120 din Constituția Republicii Moldova. Pe întreaga perioadă în care documentul executoriu s-a aflat în executare, respectiv de peste șase ani, acesta nu a manifestat intenția reală de a-și executa obligațiile față de creditor.

Or, tolerarea în continuare a inacțiunii debitorului ar aduce atingere dreptului creditorului la recuperarea creanței garantate prin documentul executoriu și ar afecta dreptul acestuia la un proces echitabil. Dreptul la un proces echitabil ar deveni iluzoriu dacă ordinea juridică a unui stat ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă să rămână neexecutată în detrimentul uneia dintre părțile litigante. Din această perspectivă, dreptul creditorului la executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil.

Totodată, executorul judecătoresc accentuează obligația debitorului de a respecta întocmai cerințele legislației privind executarea hotărârilor judecătorești, inclusiv dispozițiile și cerințele formulate de executorul judecătoresc în exercitarea atribuțiilor sale, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (3) și alin. (6) din Codul de executare. Exercitarea dreptului la libera circulație, inclusiv dreptul de a părăsi și de a reveni pe teritoriul Republicii Moldova, este însoțită de obligația corelativă de a respecta hotărârile judecătorești și de a executa obligațiile stabilite prin acestea.

Consideră că debitorul se deplasează frecvent peste hotarele Republicii Moldova, fapt ce denotă posibilitatea reală ca acesta să se afle în afara teritoriului statului pe perioade repetate. Această conduită creează un risc obiectiv de eschivare de la executarea obligațiilor stabilite prin titlul executoriu, precum și dificultăți reale în atingerea scopului executării silite. Totodată, debitorul nu a prezentat nici până în prezent motive obiective care să justifice neexecutarea hotărârii judecătorești și nu a întreprins măsuri utile în vederea stingerii creanței.

Executorul judecătoresc invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, în cauzele privind ingerința în dreptul de a părăsi țara, măsura restrângerii trecerii frontierei de stat în privința unei persoane debitoare poate fi dispusă atunci când aceasta este necesară pentru protejarea drepturilor și intereselor legitime ale altor persoane, în special ale creditorilor care dispun de un titlu executoriu. O asemenea măsură este justificată atât timp cât urmărește scopul legitim de a garanta recuperarea creanței.

În acest context, aplicarea interdicției de a părăsi țara are drept scop prevenirea încălcării în continuare a dreptului creditorului de a obține executarea obligației stabilite prin hotărârea judecătorească, precum și influențarea conduitei și responsabilizarea debitorului în vederea executării obligației sale.

Mai mult, deși cunoștea despre existența procedurii de executare silită, debitorul nu și-a respectat angajamentele asumate și nu a întreprins demersuri reale pentru executarea benevolă a titlului executoriu.

În aceeași ordine de idei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statul are obligația pozitivă de a organiza un sistem de executare a hotărârilor judecătorești eficient atât în drept, cât și în practică, precum și de a asigura executarea acestora fără întârzieri nejustificate. În caz contrar, este angajată răspunderea statului în temeiul art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului reține că, în aplicarea principiului proporționalității, restrângerea dreptului de a părăsi țara ca urmare a existenței unei datorii neachitate poate fi justificată numai în măsura în care urmărește un scop legitim, și anume recuperarea creanței.

Executorul judecătoresc subliniază că, în cazul refuzului, omisiunii sau întârzierii executării unei hotărâri judecătorești, garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului își pierd eficiența practică. Nu doar neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive, ci și amânarea producerii efectelor acesteia poate transforma dreptul la un proces echitabil într-un drept iluzoriu pentru creditor. Din această perspectivă rezultă și necesitatea aplicării măsurii restrictive solicitate, precum și rolul instanței de judecată de a asigura nu doar legalitatea, ci și promptitudinea și eficiența executării silite a actelor de justiție.

Subsidiar, executorul judecătoresc menționează că executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă ultima etapă a procesului judiciar și constituie un drept garantat de art. 20 și art. 120 din Constituția Republicii Moldova. Un act executoriu rămas neexecutat, respectiv o justiție pur formală, nu poate asigura realizarea scopului fundamental al protecției drepturilor și libertăților omului, consacrate atât de legislația națională, cât și de instrumentele juridice internaționale, aspect reținut și în Hotărârea Curții Constituționale nr. 1 din 15 ianuarie 2013 (§ 62).

În vederea realizării acestui deziderat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că statul, în calitate de deținător al autorității publice, trebuie să acționeze cu diligență pentru a sprijini creditorul în executarea unei hotărâri judecătorești sau, în sensul art. 11 din Codul de executare, a unui document executoriu. Din această obligație rezultă că executorul judecătoresc beneficiază, în exercitarea atribuțiilor sale, de sprijinul efectiv al instanței de judecată și al celorlalte autorități competente, în vederea realizării executării silite.

Executorul judecătoresc apreciază că, prin acțiunile și inacțiunile sale, debitorul continuă să manifeste un comportament incompatibil cu principiul bunei-credințe și cu principiul preeminenței dreptului. Acesta nu a invocat existența unor împrejurări personale de natură să îi afecteze capacitatea financiară și nu și-a justificat inacțiunea, manifestând o atitudine indiferentă față de solicitările legale adresate de executorul judecătoresc. În pofida faptului că a fost informat despre consecințele neexecutării obligației și despre obligațiile ce îi revin în cadrul procedurii de executare, debitorul nu și-a executat nici până în prezent obligațiile stabilite prin titlul executoriu.

În aceste circumstanțe, executorul judecătoresc consideră că sunt întrunite toate premisele pentru instituirea unei restricții asupra dreptului debitorului la libera circulație, măsură care urmărește executarea unei obligații pecuniare constatate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, irevocabilă și executorie, adusă la cunoștința debitorului în cadrul procedurii de executare.

Totodată, faptul că, de la punerea în executare a hotărârii judecătorești, documentul executoriu nu a fost executat, iar debitorul nu este angajat oficial în câmpul muncii și nu deține mijloace financiare în conturile bancare sau bunuri mobile ori imobile susceptibile urmăririi silite, demonstrează dificultatea considerabilă a executării documentului executoriu în eventualitatea părăsirii teritoriului Republicii Moldova de către debitor.

Executorul judecătoresc reiterează că dreptul la libera circulație, garantat de art. 27 din Constituția Republicii Moldova și de instrumentele internaționale, nu reprezintă un drept absolut și poate face obiectul unor restrângeri în condițiile și limitele prevăzute de lege.

De asemenea, executorul judecătoresc subliniază că aplicarea măsurii solicitate putea fi evitată chiar de către debitor, prin solicitarea concilierii procedurii de executare și inițierea negocierilor cu creditorul în vederea identificării unei soluții reciproc avantajoase. Cu toate acestea, ținând seama de încălcarea continuă a drepturilor patrimoniale ale creditorului, eventualele consecințe asupra dreptului debitorului la libera circulație sunt imputabile exclusiv conduitei acestuia.

În consecință, executorul judecătoresc apreciază că aplicarea interdicției de a părăsi țara nu reprezintă o măsură disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit, ci una adecvată, necesară și rezonabilă pentru asigurarea executării documentului executoriu și recuperarea creanței datorate creditorului.

Totodată, executorul judecătoresc consideră că instanța ierarhic superioară va analiza în mod complet circumstanțele cauzei, argumentele expuse și probele anexate la demers și la prezenta referință și va aprecia necesitatea aplicării măsurii solicitate în vederea asigurării executării efective a titlului executoriu. O soluție contrară ar crea un precedent periculos privind neexecutarea hotărârilor judecătorești într-un termen rezonabil, ar prejudicia drepturile creditorului urmăritor și ar putea atrage răspunderea statului pentru neexecutarea hotărârilor judecătorești, inclusiv în temeiul Legii nr. 87 și al jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Prin urmare, măsura solicitată urmărește exclusiv asigurarea executării hotărârii judecătorești și evitarea unor interpretări eronate privind eficiența și autoritatea procedurii de executare silită.

Aprecierea instanţei de recurs:

În conformitate cu prevederile art.1 alin.(1), (2) Cod de executare, procedura de executare are sarcina de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, în modul stabilit de lege. În scopul îndeplinirii sarcinii prevăzute la alin.(1), legislaţia privind executarea stabileşte competenţa executorului judecătoresc, modul şi condiţiile de executare silită a documentelor executorii.

Prin urmare, executorul judecătoresc asigură executarea silită a documentului executoriu în strictă conformitate cu prezentul cod și cu alte acte normative.

Articolul 22 alin.(1) lit.x) din Codul de executare prevede că, executorul judecătoresc este în drept să solicite instanţei judecătoreşti, la cererea creditorului, aplicarea faţă de debitor a interdicţiei de a părăsi ţara în cazul în care plecarea acestuia ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Potrivit art.64 alin.(1) Cod de executare, interdicţia de a părăsi ţara în cel mult 6 luni se aplică de către judecător, la demersul executorului judecătoresc, doar atunci când prezenţa debitorului este necesară pentru executarea eficientă a documentului executoriu şi doar după luarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu, cu obligarea executorului judecătoresc de a efectua periodic un control privind necesitatea menţinerii acestei interdicţii. Încheierea instanţei de judecată se execută imediat, însă poate fi atacată cu recurs. Demersul executorului judecătoresc privind interdicţia de a părăsi ţara se examinează pe baza materialelor anexate la demers, fără participarea părţilor. Instanţa care examinează demersul poate dispune citarea participanţilor la proces şi a executorului judecătoresc pentru a se pronunţa cu privire la temeiurile invocate în demers. (11) Încheierea instanţei de judecată prin care se dispune aplicarea interdicţiei de a părăsi ţara se trimite spre executare Poliţiei de Frontieră din subordinea Ministerului Afacerilor Interne.

Potrivit art.27 din Constituţie, dreptul la libera circulaţie în ţară este garantat. Oricărui cetăţean al Republicii Moldova îi este asigurat dreptul de a-şi stabili domiciliul sau reşedinţa în orice localitate din ţară, de a ieşi, de a emigra şi de a reveni în ţară.

În virtutea prevederilor coroborate ale art.19 şi art.27 din Constituţie, tuturor cetăţenilor, cetăţenilor străini, apatrizilor, refugiaţilor şi beneficiarilor de protecţie umanitară le este garantat dreptul la libera circulaţie în interiorul statului şi de a ieşi din ţară. Dreptul la libera circulaţie este protejat, de asemenea, de art.2 din Protocolul nr.4 la Convenţia europeană pentru apărarea

drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, art.12 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civile şi politice, art.13 alin.2 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului.

Dreptul persoanei la libera circulaţie, protejat de prevederile art.27 din Constituţia Republicii Moldova şi de instrumentele internaţionale, nu face parte din categoria drepturilor absolute, a căror restrângere se exclude. Acest drept poate fi restrâns, exercitarea lui impunând respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

Colegiul civil remarcă faptul că, Curtea Constituțională a Republicii Moldova în Hotărârea pentru controlul constituţionalităţii art.8 lit.g), art.11 alin.(4) din Legea nr.269-XIII din 9 noiembrie 1994 cu privire la ieşirea şi intrarea în Republica Moldova, cu modificările şi completările ulterioare, art.64 din Codul de executare al Republicii Moldova nr.443-XV din 24 decembrie 2004 în redacţia Legii nr.143 din 2 iulie 2010 pentru modificarea şi completarea Codului de executare al Republicii Moldova a statuat că, Curtea reţine că orice limitare a dreptului persoanei la libera circulaţie, manifestată fie prin refuzul eliberării actelor de călătorie necesare exercitării acestei libertăţi, fie prin interdicţia de a părăsi ţara, trebuie să corespundă anumitor exigenţe de ordin material şi procedural, care să garanteze proporţionalitatea acesteia cu scopul urmărit.

Astfel, potrivit art.54 din Constituţie, exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sânt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

De asemenea, art.2 alin.3 din Protocolul nr.4 la Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale stipulează că exercitarea dreptului la libera circulaţie nu poate face obiectul altor restrângeri decât al celor care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea naţională, siguranţa publică, menţinerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecţia sănătăţii sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Curtea a menționat că interdicţia de a părăsi ţara, stipulată de art.64 din Codul de executare, este o măsură excepţională, fiind instituită pentru asigurarea executării documentului executoriu. Aceasta se aplică doar după ce au fost efectuate măsurile prevăzute de art.63 alin.(1) din Codul de executare. După conţinutul lor, aceste măsuri, având scopul de a asigura executarea documentului executoriu, reprezintă un spectru de interdicţii, ce grevează direct sau indirect patrimoniul debitorului, din care urmează a fi percepută datoria.

Conform jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, în contextul unor litigii având ca subiect ingerinţa în dreptul de a părăsi ţara, măsura de restricţionare a trecerii frontierei de stat a unei persoane debitoare ar putea fi dispusă în cazul în care este necesară protejarea drepturilor altor persoane, şi anume protejarea drepturilor şi intereselor legitime ale creditorilor ce dispun de un titlu executoriu. În speţa Reiner c. Bulgariei (nr. 46343/99 din 23 mai 2006) Curtea Europeană a estimat că „...din principiul proporţionalităţii reiese că restricţia privind dreptul de a părăsi ţara sa din cauza unei datorii neachitate nu poate fi justificată decât în măsura în care urmăreşte un scop, perceperea datoriei, iar faptul că debitorul părăseşte ţara ar putea compromite şansele de a percepe suma în cauză”.

Colegiul reține că aplicarea interdicției de a părăsi țara nu constituie o sancțiune pentru neachitarea datoriei și nici o modalitate de constrângere în sine, ci o măsură procesuală de asigurare a executării documentului executoriu.

Prin urmare, existența unei creanțe neachitate nu este suficientă, prin ea însăși, pentru instituirea unei asemenea măsuri, fiind necesară constatarea unor circumstanțe concrete din care să rezulte că plecarea debitorului peste hotarele Republicii Moldova ar putea face imposibilă sau ar îngreuna în mod semnificativ executarea silită.

Analizând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil și de contencios administrativ consideră că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Potrivit materialelor cauzei, conform titlului executoriu nr. 2-1787/2019 din 27.12.2019 emis de Judecătoria Ungheni, s-a dispus încasarea datoriei în sumă totală de 17.448, 83 de lei, în beneficiul Î.M. „Incaso" S.R.L., de la debitorul Fuior Sergiu ***** (f.d. 5 verso).

Conform încheierii nr. 053-1015/2020 din 12.02.2020 (f.d. 6) și încheierii nr. 053-795r/21 din 18.02.2021 (f.d. 6 verso) a fost intentată procedura de executare a documentului executoriu menționat supra și s-au aplicat măsuri de asigurare a executării asupra mijloacelor financiare, conturilor bancare ale debitorului.

Potrivit actului de deplasare la fața locului și căutarea bunurilor debitorului din 28.10.2025 (f.d. 19) debitorul nu este de găsit la adresa dată sau în raza localității, nu are înregistrat la primărie număr de contact, rudele sunt plecate, de câteva luni nu a fost văzut în teritoriu, deoarece a plecat din țară și nu se cunoaște când revine.

Conform informației despre debitor, acesta avea înregistrată ultima viză de domiciliu în ***** (f.d. 11).

Potrivit aceleiași informații, se atestă că debitorul nu deține bunuri imobile sau mobile cu drept de proprietate (f.d. 11).

Conform actului de deplasare la fața locului din 18.03.2026, debitorul a declarat că nu are timp să discute, pleacă la Chișinău și nu cunoaște când va reveni, nu a dorit să comunice data când se va prezenta la Biroul executorului judecătoresc (f.d. 10 verso).

La data de 24.03.2026, executorul judecătoresc Ursu Anatolie a înaintat în instanța de judecată demersul, înregistrat cu nr. de intrare 4561, prin care solicită aplicarea interdicției de a părăsi țara pe un termen de 6 (șase) luni în privința debitorului Fuior Sergiu *****, a.n. *****, IDNP *****, cu ultimul domiciliul cunoscut în *****.

Prin Încheierea Judecătoriei Ungheni din 09.04.2026, demersul executorului judecătoresc Ursu Anatolie privind aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Fuior Sergiu a fost admis. S-a aplicat, în privința debitorului Fuior Sergiu ***** , a.n. *****, IDNP *****, cu ultimul domiciliul cunoscut în *****, interdicția de a părăsi teritoriul Republicii Moldova pentru o perioadă de 6 (şase) luni. S-a obligat executorul judecătoresc Ursu Anatolie, de a efectua periodic un control privind necesitatea menținerii acestei interdicții, cu sesizarea neîntârziată a instanței judiciare, în cazul dispariției necesității acestei măsuri până la expirarea termenului de 6 luni.

La data de 22.04.2026, Fuior Sergiu a înaintat cerere de recurs împotriva încheierii Judecătoriei Ungheni din 09.04.2026, solicitând casare acesteia și emiterea unei decizii prin demersul executorului judecătoresc privind aplicarea interdicției de a părăsi țara va fi respins.

Colegiul relevă că dreptul persoanei la libera circulaţie nu face parte din categoria drepturilor absolute, a căror restrângere se exclude. Acest drept poate fi restrâns, exercitarea lui impunând respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

Potrivit art.54 din Constituţie, exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sunt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

Art.2 alin.3 din Protocolul nr.4 la Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale de asemenea stabilește că exercitarea dreptului la libera circulaţie nu poate face obiectul altor restrângeri decât al celor care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea naţională, siguranţa publică, menţinerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecţia sănătăţii sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Interdicţia de a părăsi ţara, stipulată de art.64 din Codul de executare, este o măsură excepţională, fiind instituită pentru asigurarea executării documentului executoriu. Aceasta se aplică doar după ce au fost efectuate măsurile prevăzute de art.63 alin.(1) din Codul de executare. După conţinutul lor, aceste măsuri, având scopul de a asigura executarea documentului executoriu, reprezintă un spectru de interdicţii, ce grevează direct sau indirect patrimoniul debitorului, din care urmează a fi percepută datoria.

Conform jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, în contextul unor litigii având ca subiect ingerinţa în dreptul de a părăsi ţara, măsura de restricţionare a trecerii frontierei de stat a unei persoane debitoare ar putea fi dispusă în cazul în care este necesară protejarea drepturilor altor persoane, şi anume protejarea drepturilor şi intereselor legitime ale creditorilor ce dispun de un titlu executoriu. În speţa Reiner c. Bulgariei (nr. 46343/99 din 23 mai 2006) Curtea Europeană a estimat că „...din principiul proporţionalităţii reiese că restricţia privind dreptul de a părăsi ţara sa din cauza unei datorii neachitate nu poate fi justificată decât în măsura în care urmăreşte un scop, perceperea datoriei, iar faptul că debitorul părăseşte ţara ar putea compromite şansele de a percepe suma în cauză”.

Reieșind din cele invocate, Colegiul civil consideră relevantă și corectă afirmația instanței de fond asupra faptului că „debitorul nu a făcut careva achitări, dar din contra nu se află la domiciliul, de către executorul judecătoresc au fost aplicate mai multe măsuri de asigurare a executării, prezența debitorului este necesară pentru executarea eficientă a documentului executoriu”.

Colegiul apreciază conduita debitorului în ansamblul acesteia, iar nu prin prisma unui singur act sau a unei singure deplasări peste hotare. Materialele dosarului relevă că, pe parcursul unei perioade îndelungate, debitorul a formulat în repetate rânduri promisiuni privind executarea benevolă a obligației, fără ca acestea să fie urmate de achitarea creanței, nu a menținut o colaborare efectivă cu executorul judecătoresc și nu a întreprins măsuri concrete pentru stingerea datoriei.

Relevante pentru prezenta cauză nu sunt simplele deplasări ale debitorului peste hotarele țării, ci faptul că acestea se coroborează cu lipsa bunurilor urmăribile, lipsa veniturilor oficiale, neexecutarea obligației pe o perioadă îndelungată și dificultățile întâmpinate de executor în desfășurarea actelor de executare. În aceste circumstanțe, plecările repetate peste hotare sporesc în mod obiectiv riscul îngreunării executării silite.

Subsecvent, Colegiul reține că măsura asiguratorie a interdicției de a părăsi teritoriul Republicii Moldova constituie o ingerință în exercitarea dreptului la libera circulație, însă aceasta este prevăzută de lege, urmărește scopul legitim al asigurării executării efective a documentului

executoriu și poate fi dispusă atunci când, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, există suficiente indicii că lipsa unei asemenea măsuri ar periclita executarea silită.

La caz, din materialele dosarului rezultă că procedura de executare este pendinte de o perioadă îndelungată, fără ca obligația stabilită prin documentul executoriu să fie executată, deși debitorul cunoaște despre existența procedurii de executare și despre obligațiile ce îi incumbă.

Conduita acestuia, analizată în ansamblul circumstanțelor cauzei, denotă lipsa unei preocupări reale pentru executarea benevolă a obligației și justifică concluzia că aplicarea măsurii contestate este necesară pentru asigurarea eficienței procedurii de executare.

Colegiul observă că recurentul a invocat caracterul medical al deplasărilor efectuate peste hotare, însă nu a prezentat probe concludente și suficiente care să demonstreze necesitatea obiectivă a efectuării tratamentului în afara Republicii Moldova. Extrasul din fișa medicală nr. 2712-2026, emis de instituția medicală Medpark din municipiul Chișinău, confirmă doar existența unor investigații medicale efectuate în țară, fără a justifica necesitatea continuării tratamentului sau efectuării unor investigații în instituții medicale din străinătate.

Invocarea unor motive medicale nu este suficientă prin ea însăși pentru a înlătura necesitatea măsurii contestate. Pentru a răsturna concluziile rezultate din materialele executării, recurentul urma să demonstreze nu doar existența unor investigații medicale, ci și imposibilitatea obiectivă a efectuării tratamentului pe teritoriul Republicii Moldova ori necesitatea imperioasă a deplasării peste hotare. Or, asemenea probe nu au fost prezentate.

Totodată, împrejurarea că titlul executoriu nu este executat de aproximativ șapte ani, coroborată cu lipsa unor demersuri efective din partea debitorului în vederea executării obligației și cu efectuarea repetată a deplasărilor peste hotare, constituie indicii suficiente pentru a concluziona că există un risc real ca executarea silită să fie îngreunată în lipsa menținerii măsurii asigurătorii. În acest context, nu poate fi reținut argumentul potrivit căruia simpla cunoaștere a procedurii de executare este suficientă pentru a exclude necesitatea măsurii, întrucât scopul acesteia este tocmai prevenirea unor conduite susceptibile să compromită executarea documentului executoriu.

Materialele cauzei relevă suficiente elemente obiective care demonstrează lipsa unei cooperări efective din partea debitorului în cadrul procedurii de executare și justifică concluzia că acesta nu a manifestat diligența necesară pentru executarea benevolă a obligației stabilite prin titlul executoriu.

În raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, Colegiul apreciază că măsura contestată este aptă să asigure realizarea scopului urmărit, fiind limitată în timp și proporțională cu interesul legitim de garantare a executării efective a hotărârii judecătorești. În consecință, motivele invocate în recurs nu sunt de natură să infirme legalitatea și temeinicia încheierii contestate, aceasta urmând a fi menținută.

Mai mult, Colegiul Civil relevă că odată ce interdicția de a părăsi țara constituie o imixiune a statului în dreptul fundamental al debitorului - libertatea de circulație - garantat de Convenție, executorul judecătoresc Anatolie Ursu a argumentat și a adeverit că ieșirea debitorului peste hotarele țării ar face imposibilă și dificilă executarea hotărârii judecătorești, debitorul executării punând piedici în executarea documentului executoriu, fiind pusă în pericol executarea hotărârii judecătorești definitiv, or o hotărâre definitivă nu poate fi ignorată, contestată sau nesocotită în afara căilor legale. De altfel, odată ce a devenit definitivă, hotărârea trebuie executată de bunăvoie sau, dacă este necesar, prin intermediul organelor de executare.

Prin urmare, în circumstanțele expuse, Colegiul civil consideră că, prima instanță justificat și argumentat s-a pronunțat asupra tuturor aspectelor importante, având în susținere cadrul legal aplicabil speței, corect a ajuns la concluzia de a admite demersul executorului judecătoresc Anatolie Ursu privind aplicarea interdicţiei de a părăsi ţara faţă de debitorul Fuior Sergiu de 6 luni față de debitor.

Cu privire la argumentele recurentului, Colegiul Civil urmează să menționeze că necesitatea deplasărilor acestuia peste hotarele Republicii în vederea tratamentului său ce are loc în România nu au fost demonstrate în niciun mod.

Reieşind din faptul, că încheierea contestată a fost adoptată cu respectarea normelor de drept procedural și material, Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord a ajuns la concluzia, că recursul declarat de Fuior Sergiu urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menținerea încheierii Judecătoriei Ungheni din 09 aprilie 2026.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curții de Apel Nord,-

Decide:

Recursul declarat de Fuior Sergiu se respinge.

Se menține încheierea Ungheni din 09 aprilie 2026 în cauza civilă la demersul executorului judecătoresc Ursu Anatolie, privind aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Fuior Sergiu.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Preşedintele completului
Judecător Stanislav Grosu

Judecătorii Alina Țihonschi Mariana Sajin